

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 84.639 van 11 januari 2000
in de zaak A. 83.818/VII-18.192.**

In zake : XXX,
wonende te XXX,
V.

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 28 april 1999 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 maart 1999 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 4 november 1998 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, hem betekend op 29 maart 1999;

Gelet op de beschikking van 25 mei 1999 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 25 oktober 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 10 december 1999;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat P. VAN HOECKE die, loco Advocaat P. HECTORS verschijnt voor verzoeker, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoeker, van XXX nationaliteit, is in België binnengekomen op 15 mei 1996 en heeft zich een eerste maal vluchteling verklaard op 15 mei 1996. Zijn eerste asielaanvraag wordt door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen op 4 oktober 1999.

1.2. Op 30 augustus 1998 is verzoeker opnieuw België binnengekomen. Hij verklaart zich voor de tweede maal vluchteling op 11 september 1998.

1.3. Op 4 november 1998 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.4. Op 25 maart 1999 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 4 november 1998 tot weigering van verblijf. De motivering van deze bestreden beslissing luidt als volgt :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 19 februari 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de A. taal machtig is.

Betrokkene, van XXX nationaliteit, diende een eerste asielaanvraag in op 15 mei 1996, die afgesloten werd met een negatieve beslissing door het Commissariaat-generaal op 4 oktober 1996. Betrokkene zou België eind 1996 verlaten hebben, en gedurende twee jaar in M. verbleven hebben. In juli 1998 zou hij naar XXX gegaan zijn, dat hij echter op eind juli 1998 alweer zou hebben verlaten richting M. Op 26 of 27 juli 1998 zou hij vanuit M. opnieuw naar België gekomen zijn, waar hij op 30 augustus 1998 aankwam en op 11 september 1998 een tweede asielaanvraag indiende. Volgens de verklaringen die betrokkene op 19 februari 1999 voor het Commissariaat-generaal aflegde, zou hij na zijn vertrek uit België bij een vriend van zijn vader in een dorp bij M. verbleven hebben. Omdat hij daar echter illegaal woonde, zou hij regelmatig moeilijkheden met de politie gehad hebben. Hij zou hen dikwijls smeergeld moeten betalen hebben. In de zomer van 1997 zou betrokkene twee keer meegenomen zijn naar het politiekantoor, waar hij zou geslagen zijn. Om de drie à vier maanden zou betrokkene naar zijn gezin in XXX getelefoneerd hebben. Op 20 juli 1998 zou betrokkenes moeder hem aan de telefoon gezegd hebben dat zijn vrouw verdwenen was, nadat ze het huis verlaten had om naar haar moeder, die van T. origine was, te gaan. Betrokkenes schoonmoeder zou sinds de dood van haar echtgenoot in december 1997 last gekregen hebben met de burens, die haar weg wilden omwille van haar T. etnische origine. Betrokkene zou echter voor de dood van zijn schoonmoeder niet eens geweten hebben dat zijn schoonmoeder T. was; hij weet evenmin of zijn vrouw hiervan op de hoogte was. Betrokkenes schoonmoeder zou al minstens sinds haar huwelijk in XXX gewoond hebben; ze zou ook A. gesproken hebben.

Betrokkenes moeder zou dan aan betrokkene gevraagd hebben om naar XXX te komen en om zijn zoon te komen halen. Twee onbekende jonge mannen hadden immers al eens geprobeerd betrokkenes zoon te ontvoeren, en betrokkenes moeder was hierdoor zeer bang geworden. Betrokkenes moeder zou naar het huis van betrokkenes schoonmoeder gegaan zijn; de deuren zouden openge staan hebben maar ze zou er niemand aangetroffen hebben. Ze zou ook naar de politie en het gemeentebestuur gegaan zijn in verband met de verdwijning van betrokkenes echtgenote, en deze zouden haar gezegd hebben dat ze haar zouden opsporen en haar zouden verwittigen. Op 23 juli 1998 zou betrokkene effectief naar XXX teruggekeerd zijn, waar hij op 25 juli 1998 zou zijn aangekomen. De volgende dag zou hij bij de burens van zijn schoonmoeder langsgegaan zijn om te vragen wat er gebeurd was. Er zou ruzie ontstaan zijn; de burens zouden gezegd hebben dat het goed was dat betrokkenes schoonmoeder daar niet meer was en dat het huis nu voor hen was. Ze zouden betrokkene beginnen slaan zijn; hij zou weggevlucht zijn naar een vriend die vlakbij woonde. De burens zouden de politie erbij gehaald hebben, omdat ze wisten dat betrokkene nog gezocht werd. Betrokkene zou zich verborgen hebben en aan zijn vriend gevraagd hebben zijn zoontje te halen. De volgende dag zouden ze naar Y. vertrokken zijn, en vandaar verder naar M. In M. zouden ze een maand gebleven zijn, maar omdat het onmogelijk was daar illegaal te leven met een klein kind, zou betrokkene opnieuw naar België gekomen zijn. Na betrokkenes vertrek naar België zou zijn schoonmoeder dood in haar huis zijn aangetroffen.

Er dient te worden vastgesteld dat betrokkenes verklaringen weinig geloofwaardig zijn.

Vooreerst brengt betrokkene geen enkel begin van bewijs aan van zijn vertrek uit België, zijn verblijf in M. en zijn terugkeer naar XXX na zijn eerste asielaanvraag. Hij legt geen enkel materieel element voor dat deze beweerde terugkeer ondersteunt.

Zo vermeldde betrokkene bij zijn eerste asielaanvraag helemaal niets over de T. origine van zijn echtgenote, maar vulde hij 'XXX' in op de vragenlijst van het Commissariaat-generaal. Bij zijn tweede asielaanvraag vult betrokkene plots 'T.' in bij de etnische origine van zijn vrouw. Zijn verklaring hiervoor dat hij hiervan pas sinds de dood van zijn schoonvader(moeder) op de hoogte was, is, gezien het belang dat hieraan wordt gehecht in XXX, allesbehalve overtuigend. Betrokkene kan evenmin verklaren hoe de burens de T. origine van zijn schoonmoeder, die al minstens sinds haar huwelijk in XXX woonde, een XXX naam aangenomen had en XXX sprak, te weten kwamen. Het is ook zeer ongeloofwaardig dat XXX burgers iemand die al op zulke wijze geïntegreerd is in de XXX samenleving, plots zouden beginnen vervolgen en zelfs doden.

Bovendien bevatten de verschillende verklaringen van betrokkene enkele tegenstrijdigheden. Zo verklaarde hij voor het Commissariaat-generaal dat hij vanuit R. om de drie à vier maanden naar huis belde (versus maandelijks bij de Dienst Vreemdelingenzaken) en dat hij alleen bij de burens van zijn schoonmoeder ging versus samen met zijn vriend bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Tenslotte verklaarde betrokkene voor het Commissariaat-generaal dat hij geen bescherming kon vragen aan de XXX autoriteiten omdat hij nog steeds gezocht werd wegens de feiten die hij tijdens zijn eerste asielaanvraag aanhaalde. Er dient te worden opgemerkt dat deze feiten in het kader van betrokkenes asielaanvraag als ongeloofwaardig werden geëvalueerd, zodat deze uitleg van betrokkene voor het niet vragen van hulp aan de overheid niet kan voldoen.

Door al deze vaststellingen kan er rederlijkerwijze geen geloof meer gehecht worden aan de verklaringen van betrokkene.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfswijgering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 4 november 1998.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.";

2. Overwegende dat de door de tweede verwerende partij opgeworpen exceptie feitelijke grondslag mist omdat zij de terzake bevoegde Overheid is die de tenuitvoerlegging verzekert van de bestreden beslissing;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige

middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende dat verzoeker in een enig middel aanvoert dat de bestreden beslissing gebrekkig is gemotiveerd doordat onder meer "De Commissaris-generaal overweegt dat verzoeker geen enkel bewijs zou voorbrengen van zijn vertrek uit België, zijn verblijf in M. en zijn terugkeer naar XXX na zijn eerste asielaanvraag. Nochtans zouden daaromtrent gegevens moeten bestaan in het dossier van verzoeker, gelet op het feit dat verzoeker gerepatriëerd is door tussenkomst van het Centrum voor Welzijnswerk dat in een aanhangsel bij een brief aan het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen (en de Staatlozen) wordt aangeduid als een organisatie welke (die) bijstand kan verlenen bij de repatriëring. Gelet op dit feitelijk gegeven hoeft er niet aan getwijfeld te worden dat verzoeker inderdaad na afwijzing van de eerste asielaanvraag, uit België is vertrokken.";

3.2. Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overweegt dat verzoekers verklaringen weinig geloofwaardig zijn, dat hij geen enkel begin van bewijs aanbrengt van zijn terugkeer naar XXX na zijn eerste asielaanvraag en dat hij geen enkel materieel element voorlegt die deze beweerde terugkeer ondersteunt;

3.3.1 Overwegende dat verzoeker tijdens het interview op het Commissariaat-generaal op 19 februari 1999 op de vraag "Wanneer en hoe teruggekeerd naar XXX?" antwoordde "Eind 1996 naar R. gegaan. (...) Had documenten van Caritas gekregen." en op de vraag "Welke

documenten van Caritas gekregen?" antwoordde "Toelating om het land te verlaten binnen een maand";

3.3.2. Overwegende dat de tweede verwerende partij geen administratief dossier heeft neergelegd; dat de bewijslast in principe op de kandidaat-vluchteling rust; dat evenwel verzoekers betoog dat hij het land heeft verlaten door tussenkomst van het Centrum voor Welzijns-
werk van determinerend belang kan zijn en een controleerbaar gegeven uitmaakt; dat noch uit het administratief dossier van de eerste verwerende partij, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen alle hem ter beschikking staande middelen heeft aangewend om het voorgaande te controleren; dat hieruit volgt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in redelijkheid kon overwegen dat verzoekers verklaring "weinig geloofwaardig is"; dat dit op het eerste gezicht neerkomt op een schending van de motiveringsplicht; dat het middel in die mate ernstig is;

4. Overwegende dat, wat de tweede voorwaarde betreft, verzoeker op goede gronden betoogt dat wanneer de bestreden beslissing zou worden uitgevoerd hij en zijn zoon, daar ze in geen enkel land op een legale wijze kunnen verblijven, op de dool zullen geraken, zodat verzoeker en vooral zijn kind geen stabiliteit, geen thuis en geen zekerheid zullen hebben; dat dit een moeilijk te herstellen ernstig nadeel uitmaakt;

5. Overwegende dat aan de twee cumulatieve voorwaarden opgelegd door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State is voldaan,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 maart 1999 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 4 november 1998 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, hem betekend op 29 maart 1999.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op elf januari tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.